

Debbie Macomber
Liefdesbrieven in Rose Harbor

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Als iemand me twee jaar geleden had verteld dat ik de eigenaar en beheerder van een bed and breakfast zou worden in een piepklein plaatsje dat Cedar Cove heet, had ik hem waarschijnlijk heel hard uitgelachen. Maar ik had ook nooit verwacht dat ik op mijn zesendertigste weduwe zou worden. Als ik iets heb geleerd – en geloof me, het leven heeft heel wat pijnlijke lessen voor me in petto gehad – is het dat je bij de toekomst nooit een garantiebewijs bijgeleverd krijgt.

Dus nu sta ik bij een hitte van vijfendertig graden bedden af te halen, wc's te schrobben en koekjes te bakken. En wat nog verrassender is, is dat ik het heerlijk vind. Nou, oké, dat wc-schrobben misschien niet zo, maar wel zo ongeveer alle andere aspecten van het nieuwe leven dat ik ben begonnen.

Het is nu twee volle jaren geleden dat ik te horen kreeg dat mijn man overleden was. En hoewel ik het niet voor mogelijk had gehouden, zijn er momenten waarop ik weer kan glimlachen, vreugde voelen en zelfs schateren. Alle drie heel verrassend. Toen ik bericht kreeg dat Paul was omgekomen bij een helikoptercrash op een of andere onuitspreekbare berghelling in Afghanistan voelde het alsof mijn hele wereld op slag implodeerde. Ik moest me ergens aan vastklampen om het noorden niet helemaal kwijt te raken, en mijn red-

dingsboei werd de Rose Harbor Inn.

Bijna iedereen raadde me af om het pension te kopen: mijn familie, mijn vrienden, mijn baas. Ik kreeg keer op keer hetzelfde te horen, namelijk dat dit een drastische stap was en dat ik beter een jaar kon wachten. Denk er een maand of twaalf over na, riep iedereen. Dat is de gangbare volkswijsheid en ik hoorde het allemaal braaf aan, terwijl ik stilletjes mijn eigen plan trok. Ik moest ofwel iets heel anders gaan doen – oké, iets drastisch – of ik zou langzaam gek worden.

Of het makkelijk was? Niet bepaald. De kost verdienen met kamers verhuren, waarbij ik het grootste deel van het werk zelf doe, heeft niet direct geleid tot een lucratieve investeringsportfolio. Ik heb nog geen cent winst gemaakt, maar ik ga ook niet kopje-onder. In wezen heb ik bijna al mijn verdiensten weer in het pension gestopt.

Toen ik de bed and breakfast had gekocht, heb ik de naam veranderd en een nieuw bord laten maken en ophangen. Ik besloot mijn nieuwe thuis de Rose Harbor Inn te noemen. Rose is mijn achternaam, Pauls naam, en Harbor betekent haven, en ik kon wel een veilige thuishaven gebruiken om mijn verdriet te verwerken. En mijn bord hing nu trots voor het pension met mijn naam, Jo Marie Rose, eronder gegraveerd. Naast het nieuwe bord moest er het een en ander gerepareerd worden, gedeeltelijk voor het mooie en gedeel-

telijk pure noodzaak. Gelukkig werd ik door vrienden in contact gebracht met Mark Taylor, de plaatselijke klusjesman.

Mark.

Wat een raadsel was die man. Ik had hem het laatste jaar bijna elke dag gezien, soms twee of drie keer per dag, en ik wist nog steeds niet veel meer over hem dan zijn naam en adres. Oké, behalve dan dat hij een geweldige timmerman is en totaal verslaafd aan mijn pindakaaskoekjes. Dat ik niet meer over hem wist, was net zo irritant als een lastige muggenbult die constant blijft jeuken. Mijn fantasie sloeg op hol. Ik wilde achter Marks geheimen komen en verzont tientallen redenen waarom hij weigerde over zichzelf te praten. Sommige van die scenario's waren te gek voor woorden en ergens in mijn achterhoofd had ik er zelfs een paar die ronduit griezelig waren.

Ik ben al een tijdje fanatiek bezig om stukjes en beetjes persoonlijke informatie uit hem te krijgen. Tot dusver met weinig tot geen succes. Ik kan net zo goed proberen iets in marmer uit te hakken met een marshmallow. Die man is zo gesloten als maar kan.

De wasmachine piepte om aan te geven dat hij klaar was.

De Hendersons, die net waren vertrokken, waren hier geweest om hun zoon te bezoeken, die gestationeerd was op de marinebasis van Bremerton. Hij had zich

onlangs verloofd met een vrouw van hier en het stel was ingevlogen vanuit Texas om kennis te maken met hun toekomstige schoondochter. Het was een heerlijk stel en Lois en Michael waren fijne gasten geweest. Voor het komende weekend had ik twee namen in het grote boek. Ze zouden allebei in de loop van vrijdagmiddag arriveren. Ik ben niet zo goed in het onthouden van namen. De mensen komen en gaan, maar om de een of andere reden herinnerde ik me beide boekingen voor dit weekend nog heel goed.

De eerste was Eleanor Reynolds en die had tamelijk netjes geklonken toen ik haar voor het eerst sprak. Ik schatte haar in als een accountant of anders een bibliothecaresse van middelbare leeftijd. Maar gaandeweg was ik van gedachten veranderd. Ik had Ellie – ze vroeg of ik haar zo wilde noemen – twee keer gesproken sinds ons eerste telefoongesprek. Eén keer toen ze afzegde en de derde keer toen ze opnieuw reserveerde. Die dame wist blijkbaar niet zo goed wat ze wilde. Maar de laatste weken had ik niets van haar gehoord, dus ik nam maar gewoon aan dat ze volgens afspraak in de loop van de middag zou arriveren.

Maggie Porter was daarbij vergeleken een verademing, met haar vrolijke gebabbel. Ze had dit weekendje gepland om er even helemaal tussenuit te zijn met haar man Roy. Vlak voor Onafhankelijkheidsdag op 4 juli hadden Maggies schoonouders, die blijkbaar hadden

gehoord wat Maggie van plan was, mij gebeld en voor het weekend betaald bij wijze van cadeautje voor de trouwdag van het jonge stel. Ik verheugde me op de kennismaking met Maggie en haar man.

Rover blafte, waaruit ik opmaakte dat er iemand het pad op kwam. Ik wierp een blik op mijn horloge, omdat ik bang was dat ik de tijd was vergeten. Dat gebeurde vaker dan me lief was. Rover, mijn trouwe vriend, die ik had gered uit het asiel, vloog naar de deur. Ik herkende Rovers blafje, dat betekende dat er niets was om me zorgen over te maken. Het waren geen vroeg arriverende gasten, het was Mark Taylor.

Ha, fijn! Ik hoopte al dat hij het was. Ik was vast van plan om hem uit te horen en dit keer zou hij mooi niet de kans krijgen om me op een zijspoor te zetten of mijn vragen te omzeilen.

Ik hield de deur open voor Mark. Afgelopen mei had hij zijn been gebroken en het was goed genezen. Hij liep zo te zien helemaal niet mank. Het zat me niet lekker hoe lang hij erover had gedaan om mijn rozentuin aan te leggen. Het had maar een paar dagen in beslag hoeven nemen, maar het had zich weken en nog eens weken voortgesleept.

Geduld is niet mijn sterkste kant, zoals je misschien al doorhad. Om eerlijk te zijn had zijn gebroken been het project natuurlijk niet erg versneld. Toen de rozentuin er eenmaal was en in bloei stond, was mijn erger-

nis al enigszins weggezakt. Het volgende punt op mijn agenda was het tuinpriël dat ik door Mark wilde laten bouwen. Ik had hem een foto gegeven van wat ik in mijn hoofd had, maar dat was alweer weken geleden.

Ik verlangde zo ontzettend naar dat priël. Ik zag al helemaal voor me hoe Rover naast me zou zitten terwijl ik bij zonsondergang met een kopje koffie of thee zou kijken hoe de zon roze en oranje schaduwen in de lucht zou werpen als hij langzaam onderging achter het Olympic-gebergte. Dat kon ik ook zien vanaf het terras achter mijn huis, maar die plek reserveerde ik altijd voor mijn gasten. Op de voorkant van mijn brochure stond een foto van die zonsondergang. Mark had de foto genomen. Hij kan behoorlijk goed fotograferen, hoewel hij mijn lof wegwuift alsof hij het gênant vindt om complimentjes te krijgen.

Mark kwam binnen en bleef heel even staan neerkijken op Rover, waarbij hij iets mompelde in de trant van dat die hond toch maar een waardeloos straatmormel was.

Ik klemde mijn tanden op elkaar om Rover niet meteen te gaan verdedigen. Zo was Mark nu eenmaal. Hij zei dat soort dingen puur om me op de kast te krijgen, maar ik had hem door en ik trapte er mooi niet in.

‘Heb je even?’ vroeg hij.

‘Ja, hoor. Wat is er?’

Hij gaf niet meteen antwoord, maar liep door naar de kamer waar ik het ontbijt voor mijn gasten altijd serveerde en legde een opgerolde bouwtekening op tafel. 'Ik heb de plannen voor het tuinpriël af.'

Dat was een verrassing. Ik had verwacht dat hij er nog eens vijf of zes maanden over zou doen om daaraan toe te komen. Hij had van begin af aan duidelijk gemaakt dat hij nog andere klusjes had, die voor de mijne gingen. Ik vermoedde dat hij dat ook al deed om mij te irriteren. In mijn ogen was mijn geld net zo goed als dat van een ander, of dat zou je tenminste denken. Ik had mijn uiterste best gedaan, maar ik was er nog steeds niet achter hoe Mark zijn prioriteiten stelde. Niet dat het veel uitmaakte. Hoe hij het ook bepaalde, mijn projecten kwamen stevast bijna onderaan zijn lijstje.

'Dat is geweldig,' zei ik, en ik hoopte maar dat ik bevestigend zou klinken, maar ook weer niet té. Ik had geen zin om me een teleurstelling op mijn hals te halen als hij veel later dan ik wilde aan het project zou beginnen.

Hij ontrolde het vel papier en zette het in twee hoeken vast met mijn zout- en pepervaatjes. De losse hoekjes krulden een beetje op.

Ik keek ernaar en was meteen blij met wat ik zag. 'Wanneer heb je dit getekend?' vroeg ik.

'Een paar weken terug.'

En hij liet het me nu pas zien?

‘Vind je het wat of niet?’

Ik was niet de enige die nu en dan wat ongeduldig uit de hoek kon komen.

‘Jazeker wel,’ zei ik geruststellend, ‘maar ik heb een paar vragen.’

‘Zoals?’

‘Wat gaat het me kosten?’

Hij sloeg zijn ogen ten hemel, alsof ik onredelijke eisen stelde. ‘Wil je een offerte?’

‘Dat is meestal wel hoe het werkt,’ bracht ik hem in herinnering.

Hij zuchtte alsof ik hem had beledigd. ‘Ik zou denken dat je inmiddels wel weet dat ik altijd een eerlijke prijs reken.’

‘Dat weet ik ook, maar zo’n prieel kan nooit goedkoop zijn en ik moet er wel geld voor reserveren. Het kan zeker niet op afbetaling?’

Hij haalde stuurs zijn schouders op. ‘Nee.’

‘Ik vermoedde al zoiets.’ Hij liet zich namelijk toch al het liefst contant betalen.

‘Oké, goed, ik maak wel een offerte, maar ga dan niet klagen over vertragingen, want dat is dan mooi je eigen schuld.’

‘Kun je me niet een globaal idee geven?’ drong ik aan. Tot nu toe waren de kosten van alles wat Mark voor me had gemaakt meer dan redelijk uitgevallen.

Daarop haalde hij een klein opschrijfboekje uit het

borstzakje van zijn overhemd en bladerde een paar bladzijden door. Hij bestudeerde de bouwtekening, fronste en deed toen zijn ogen dicht, alsof hij in gedachten een kostenraming maakte. Toen hij zijn ogen weer opendeed, noemde hij een bedrag waarmee ik goed kon leven.

‘Klinkt prima,’ zei ik, waarbij ik mijn tevredenheid niet te erg probeerde te laten doorschemeren.

‘Dus het plan gaat door?’

Ik bekeek het ontwerp nog eens goed. Het was min of meer een exacte kopie van het plaatje dat ik maanden geleden uit een tijdschrift had geknipt en aan hem had gegeven. Voor zover ik het kon beoordelen was het perfect en zou het mijn pension van de straat af gezien enorm opfleuren.

‘Het plan gaat door.’ Ik wreef in mijn handen. Ik was helemaal enthousiast geworden en het kon me niet schelen of Mark dat kon zien. Rover kwispelde met zijn staart alsof hij ook blij was.

‘Mooi.’ Hij zette het zout- en pepervaatje weer in het midden van de tafel, pakte het ontwerp, rolde het weer op en deed er een elastiekje om.

Marks neus rimpelde. ‘Heb je vanochtend koekjes gebakken?’ vroeg hij. Hij fronste. ‘In deze hitte?’

‘Het was nog vroeg.’

Ik sta meestal nogal vroeg op, altijd al. Mijn vrienden sliepen, voordat ze trouwden en kinderen kregen, in